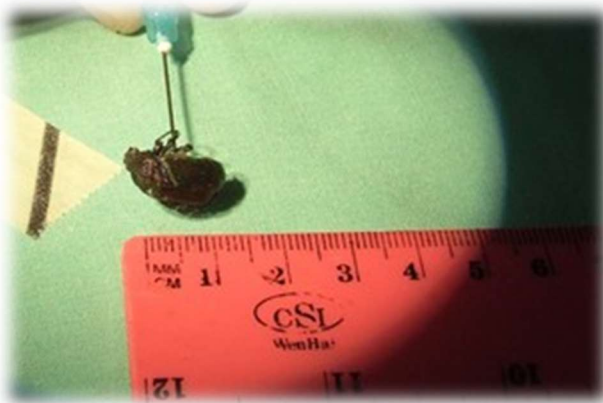

סיפור לשבת

יתושו של טיטוס

לאחר שפבש טיטוס, אותו מלך רומאי רשע, את ירושלים והחריב את בית מקדשנו, החל מחרף ומגדף ומתפאר - כבכול - על הקדוש ברוך הוא.

לא הבין אותו הרשע, שהוא היה אך ורק שלוחו של הקדוש ברוך הוא להעניש את עם ישראל לגסרו ולהוכיחו.

נכנס טיטוס לחצרות בית המקדש וצוה על עבדיו לאסוף את כל כלי הקדש שימצאו, להכניסם לתוף מין רשת גדולה, ולהניח אותם בספינה שבה עמד להפליג בחזרה אל רומא, בירת ממלכתו.

העבדים, אכן, מלאו את הפקדה, ולאחר שהועלה המטען - עלה גם טיטוס אל ספון הספינה המפארת. מה גדולה היתה הנאתו בראותו את כלי בית המקדש מנחים בערמה גבוהה...

יצאה הספינה לדרך הארצה.

והנה באחד הימים סער הים וקצר מאד, ואחד מן הגלים העצומים התנשא אל על וכמעט הטביע את הספינה.

בהלה אחזה באנשים שבספינה, אבל טיטוס הרשע אחז במעקה הספון - לבל יטלטלוהו הגלים - וכשהוא מתניצב במלוא קומתו צעק: "רואה אני, כי אלוהי היהודים חזק רק במים! את דור המבול העניש במים; גם את המצרים הטביע בים; ועתה בא להלחם גם בי בתוף הים! אם באמת גבור הוא - יעלה ליבשה, ושם נראה מי ינצח!"

כך צעק הקיסר הרומאי, שבגאותו ובצרות דעתו לא הבין כי גם הסערה שלוחה מאת השם!

אמר הקדוש ברוך הוא: "רשע! גם בסופה ובסערה ממשיך אתה להתגאות ולהתפאר; על ידי בריה קטנה מן הפחותות שבראתי בעולמי אשלים לך את גמולך!"

מיד נח הים מזעפו.

ללא מכשולים המשיך טיטוס בדרך, עד אשר הגיע לרומא. כל בני עמו יצאו לקראתו וקבלוהו בכבוד וביקר. לאות הוקרה והערכה הגישו לו זין בגביע זהב נוצץ - הנה זה זין טוב ומשבח ביותר!

קרב טיטוס את הגביע אל פיו כדי לשותות, ובאותו הרגע שלח אליו הקדוש ברוך הוא יתוש קטנטן - זעיר שבזעירים. חדר היתוש לתוך אפו של הקיסר הגדול והגיע עד למוחו. החל טיטוס מרגיש עצמו ברע; הוא סבל מכאובים בראשו, ועצבות וקדירות השתלטו עליו.

והיתוש אשר במוחו המשיך לגדול ולנקר, והפריע לטיטוס גם ביום וגם בלילה. הזעיקו שריו ויועציו את טובי הרופאים - אך ללא הועיל. הללו לא העלו למלך ארבה. וטיטוס עצמו - הוא ידע את סבת מחלתו. אך לא רצה להכניע ולהודות בכך בשום פנים ואף, אלא נסה למצא תחבולות כדי להקל במקצת את הכאבים.

באחד הימים עבר הקיסר ליד נפחיה. ובעל המלאכה, הנפח, הלם בפטישו על הסדן. כה חזקות היו דפיקותיו של הנפח, עד כי השתיקו את היתוש המנקר בראשו של טיטוס. שמח המלך וחשב כי מצא תחבולה כנגד היתוש. אך לא! עד מהרה התרגל היתוש להלמות הפטיש - והמשיך בניקורו.

כשל כח סבלו של טיטוס, ומת אותו הרשע מרב יסורים - וכאשר בקעו את ראשו מצאו בתוכו את היתוש, שגדלו הגיע בעת ההיא לגדל גוזל של יונה.

(שנינו, אמר ר' פינחס בן ערובא: אני הייתי בין גדולי רומי, וכשמת פצעו (חתכו ופתחו) את מוחו ומצאו בו כצפור דרור משקל שני סלעים. אמר אביי: מקבלים אנו, פיו של נחשת וצפרניו של ברזל).

בשעת מיתתו של טיטוס צנה: שרפוני ופזרו את אפרי על שבעה ימים, כדי שלא ימצאני אלקי היהודים ויעמידני בדין.

(על פי מסכת גטין נו)